

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— Εξωτερικού φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,13

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 50

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1, Τζί - τζί - μπούμ - μπούμ. — 2, Μυρίδα τοῦ Εὐρίπου. — 3, Χρυσανθεῖς. — 4, Ἄνθος τοῦ Μαῖου. — 5, Καυκάσιος Ἴππος. — 6, Κρητικὸν Κάστανον. — 7, Κόντε Ραπανάκης. — 8, Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος. — 9, Τυδεὺς (ὁ κορυφαῖος τοῦ Α'. Διαγωνισμοῦ). — 10, Χρυσόθρονος Μίθρας. — 11, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος. — 12, Κουασιμῆδος. — 13, Ξενιτευμένος Σινωπεύς. — 14, Μιθριδάτης. — 15, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος. — 16, Θερινὴ Βροχή. — 17, Κελαϊδίστρα. — 18, Ἀντιγόνη.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 385.)

Φθάσας πλησίον τοῦ οἰκτροῦ χοιροβοσκου, ὁ κ. Βαῖλος σταματᾷ, συσπᾷ τὰ χεῖλη, καμμύει τοὺς ὀφθαλμούς, σέφει τὴν κεφαλὴν, φαίνεται απολαμβάνων ὡς ἐρασιτέχνης τοῦ σπανίου θεάματος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἡ μορφή νεαροῦ εὐγενοῦς ἐν μέσῳ δωδεκάδης γουρουνίων... Ἐπειτα ἀντιπαρέρχεται.

Προφανῶς, ἡ ἱστορία τοῦ Βαλεντίνου ἐγνώσθη ἤδη εἰς τὸ Κερκὸς, καὶ ὁ Βαῖλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλθισμὸν ἔσται τὴν ἱστορίαν τῶν σκύλων μὲ τὰ λουκάνικα, ἤλθεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ χαρῇ τὴν ἐκδίκησίν του.

Ὁ Βαλεντίνος κύπτει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν νέαν ὕβριν. Ἄν πληρόν τῶρα μὲ ταπεινώσεις τὴν ἄλλον ἀνέκτον ἀλαζονείαν του, τοῦτο εἶνε δίκαιον, καὶ ὁ νέος Κερκὸς τὸ ἀναγνωρίζει. . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν ἀμάξῃ ἐρχόμενον... Φέρεται τὸν κ. Κοντὸν καὶ τὸν κ. Μπαλομένον, οἱ ὁποῖοι εἶχον

«Ὁ κόμης Κερκὸς ἀναγνωρίζει τὸν υἱόν του.»

δεῖρην ἄλλοτε τὸν ἀγροφύλακα ἐξ αἰτίας τῶν ἀστείων τοῦ Βαλεντίνου. Διερχόμενοι, ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ ὁ Βαλεντίνος τοὺς βλέπει νὰ σκουντᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸν ἀγκῶνα, διὰ νὰ ἐξάπτεται περισσότερο ἢ ἱλαρότης τῶν.

Μὰ ὅλοι λοιπὸν θὰ ἔλθουν; . . Καὶ ὁ Μητρός μὲ τὴν σπασμένην του μύτην, καὶ ἡ Μαργαρόνα μὲ τὰ δικάνικα της, καὶ ἡ γρηᾷ Ἀγάθη, ἡ ἀπόπληκτος, καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος μὲ τὸ βγαλμένο χέρι καὶ οἱ ἄλλοι; . . Θὰ ἔλθουν νὰ περιγελάσουν τῶρα καὶ αὐτοὶ τὸ ξεπεσμένον ἀρχοντόπουλον, ἔπως τοὺς εἶχε περιγελάσει; . . Ἄλλ' ὅχι· αἱ ὧραι περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν ἔρχεται πλέον.

Ἄλλη θλίψις, θετικωτέρα καὶ σκληροτέρα, θλίβει τὸν δυστυχῆ νέον: Πεινᾷ, πεινᾷ πολὺ, κινδυνεύει νὰποθῇ ἀπὸ τὴν πείναν. Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χοίρων, πτωχότατος, τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην ἡμέραν ὀλίγον ξηρὸν ψωμί, ἀλλὰ τὰς ἄλλας τίποτε... Ἡ πείνα θερίζει τὰ σπλάγχνα τοῦ Βαλεντίνου φρικῶδως αἰσθάνεται τὸ μηδὲν, τὸ κενόν, εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὰ μέλη του. Παράφρων σχεδόν, κυττάζει τοὺς χοίρους τρώγον-

τας τὰ ξυλοκέρατα, καὶ συλλογίζεται: «Ἰσως εἶνε καλὰ... Ἰσως τρώγονται... νὰ φάγω κ' ἐγώ;»

Καὶ τότε τοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ σκέψις: — «Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλυμαι; . . .» Νοί! πόσοι ὑπηρετοὶ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν ὅση ψωμὶ θέλουν, κ' ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας; . .

Ὁ Βαλεντίνος παίρνει τὴν ἀπόφασίν του:

— Ἐμπρός! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάγω ἔσθ' ὅσον πατέρα μου καὶ ὅσον πατέρα σου. «Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου. . .»

Καὶ κλονούμενος εἰς κάθε βῆμα, βαδίζει τῶρα πρὸς τὸ Κερκὸς.

. . . Τί ἔκαμνε λοιπὸν ὁ καλὸς Γιαννίς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας, καὶ δικτὶ δὲν ἐφαίνετο;

Ὁ καλὸς Γιαννίς, μὲ ἔλθον τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ ἐπανιδῇ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τὰ δίδελφια του, ἐσυλλογίσθη πρῶτα τὸν κύριόν του, καὶ τρέγων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ διόλου εἰς τὸ σπῆναι του, ἔφθασε κατ' ἐὺθειαν εἰς τὸν πύργον. Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὸς ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρουσιάσθη ἀσθμαίνων καὶ τραυλιζων, ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος

ἐξηκολούθει νὰ εἶνε σφόδρα θυμωμένος ἐναντίον τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἀπέπεμψε, τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν ἐνώπιόν του, καὶ κατηράσθη ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν υἱόν του τὸν ἀχάριστον.

Τότε ὁ Γιαννίς ἐκρύφθη ἐλὼκληρον ἡμέραν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ τὸ βράδυ-βράδυ, βέβαιος ὅτι αὐτὸ πλέον ἦτο «δουλεῖα τοῦ Θεοῦ», ἐβόηκεν ἔξω, εἰς τὸ σκότος, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως. Ἐκεῖ, μὲ δάκρυα καὶ μὲ λυγμούς, μὲ δεικνυμένην θυμωδῆσιν, ἐλικρινεῖς καὶ συγκινητικὰς, μὲ κραυγὰς ζῶον πληγωμένου, ὁ Γιαννίς διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ κυρίου του, καὶ παρέστησεν εἰς τὸν ἅγιον ἐφημέριον, πόσον, διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῶν δοκιμασιῶν, ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς πατρικῆς συγγένειας.

Τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχει καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἐφημέριος. . . Φρονεῖ ὅτι ὁ βαρὼνος Κερκὸς πρέπει νὰ συγχωρηθῇ. . . ὅτι τὸ θέλει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ χαρὰν τελειώνει τὴν παραβολὴν ἐκείνην τοῦ Ἀσώτου. . .

Τὰς δύο ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ὁ ἱερεὺς πολιτορκεῖ τὸν κόμητα, κάμνει ἐφοδον,

μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν χεῖρα, κατὰ τῆς σκληρότητος καὶ τῆς υπερφανείας τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου, καὶ σήμερον τὸν συνοδεύει εἰς τὸν περίπατον, ἐξακολουθῶν «νὰ τοῦ τὰ ψάλλῃ», προσπαθῶν νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν μεταπείσῃ, νὰ τὸν καταπείσῃ. . .

Ὁ πατὴρ ἀνθίσταται ἀκόμη, διότι ἡ ὁργὴ του εἶνε μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐφημέριος ἐπιμένει, καὶ ὁ κόμης ἐτοιμάζεται νὰποκριθῇ— (ναί; ὅχι; ποῖος ἡξεύρει!)— ὅταν βλέπουν εἰς τὸν δρόμον, νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς, ἕνα ρακενδύτην, γλωμένον, ἐλεεινόν, ὁ ὁποῖος πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ συνενώνει τὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης Κερκὸς ἀναγνωρίζει τὸν υἱόν του.

Ἀμέσως τῷ ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας, καὶ δάκρυα ἀναδύονται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τότε ὁ Βαλεντίνος, κρατῶν ἐνηγκαλισμένα τὰ γόνατα τοῦ πατρός του, ψιθυρίζει τὰς λέξεις τῆς μετανοίας: «Πάτερ μου, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. . . δὲν εἰμὶ πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου. . .»

Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὸς ἡσθάνθη χαρὰν ἀπέραντον, μυστικὴν, κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν του. Καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνήν, κράζει πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, οἱ ὁποῖοι εἰσγύχοντο εἰς τὸ κτήμα:

— Γρήγορα! Νὰ τρέξετε εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ πάρετε ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου ἕνα μεταξωτὸν φόρεμα, μίαν τραχηλιὰν δαντελένιαν, ἕνα ξίφος, ἕνα ζωστήρα, πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ἐνδυθῇ ἕνας εὐγενής, διότι ὁ υἱός μου, ὁ βαρὼνος Βαλεντίνος, ἰδοὺ, ἐπενήλθεν ἀπὸ μακρυτὸν ταξίδι.

Ἐπειτα, βλέπων τοὺς ὑπηρετάς τρέχοντας, ἐξηκολούθησε:

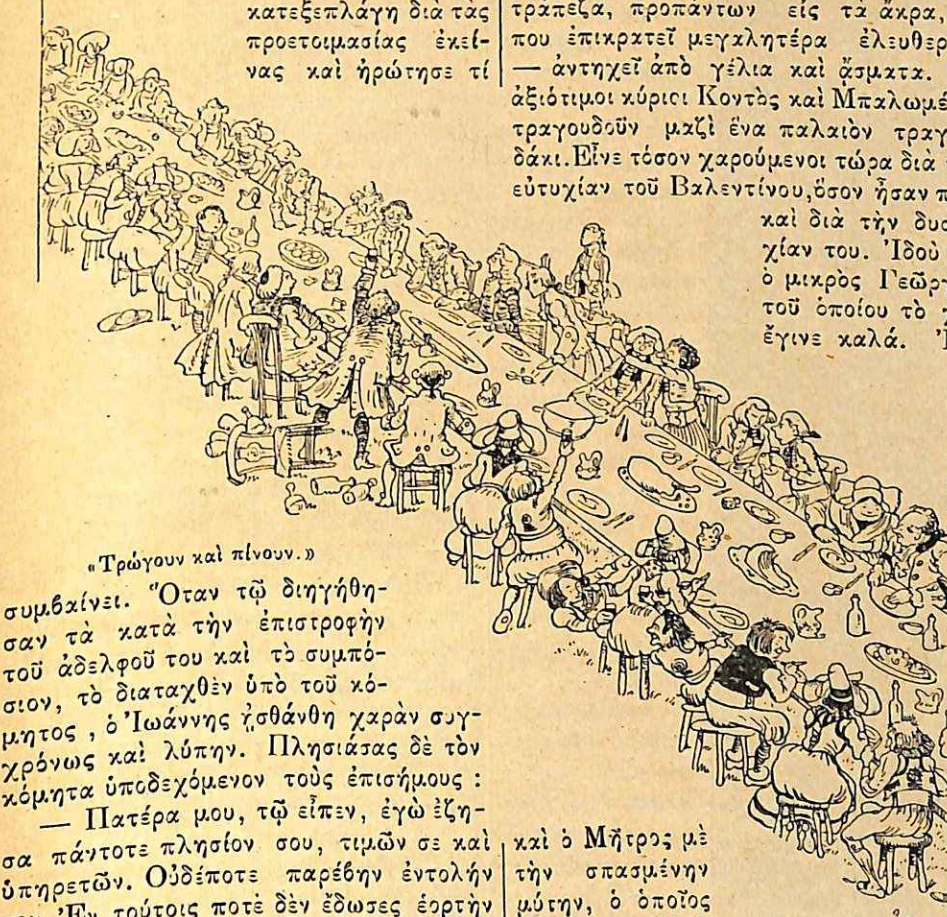
— Γρήγορα! Νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τὰ καλλίτερα κρασιά, νὰ κόψετε ἀπὸ τὴν κηπὴν ὅλους τοὺς ὠρίμους καρπούς, νὰ στείλετε εἰς τὸν φουρνὸν πῆτες, κουλούρες καὶ τσουρέκια, νὰ σφάξετε κουνέλια, ὀρνίθους, πάπιες καὶ ἰνδιάνους, νὰ σφάξετε ἀκόμη καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. . . Σήμερον εἶνε ἑορτὴ καὶ εὐωχία δι' ὅλους μου τοὺς ὑπηρετάς, καὶ δι' ὅλους μου τοὺς ὑποτελεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ φάγουν εἰς τὸ τραπέζι μου, διότι ὁ υἱός μου οὗτος ἀνεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη! »

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ, ὅτι τοιαῦτα διαταγαὶ δὲν ἐπαναλαμβάνονται. . . Κατενοουσιασμένοι οἱ ὑπηρετοὶ ἔτρεξαν, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἔφεραν τὸν πύργον ἄνω-ῥκάτω. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ εὐρέθησαν πρόθυμοι νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεδίδετο ἀπὸ τὰ μαγεῖα τοῦ κόμητος κ' ἐξελύνετο εἰς ὅλον

τὸ χωρίον, εὐωδία ὀρεκτικὴ, ἰκκὴ νὰ σκανδαλίσῃ καὶ τὸν Λούκουλλον. . .

Μία ἀπέραντος τράπεζα ἐστήθη, τῆς ὁποίας αἱ τιμητικαὶ θέσεις εὐρίσκοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου ἐν ᾧ αἱ ἐσχατιαὶ τῆς ἐχάνοντο εἰς τὰ βάθη τοῦ πάρκου. Κ' ἐπὶ τῆς τεραστίας τραπέζης, εἰς τὸ ὑπαίθριον, παρετέθη πᾶν ὅ,τι τρώγεται, καὶ τραχαλιζέται, καὶ ροφᾷται, καὶ πίνεται, μὲ τόσον ὀρεκτικὴν συμμετρίαν, ὥστε πρὸ τῆς γεύσεως ἐτέρπετο ἡ ὄρασις.

Ἐν τούτοις, ὁ πρωτότοκος υἱός τοῦ κόμητος, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης Κερκὸς, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κυνηγίου μὲ δύο πέρδικας εἰς τὸ δίκτυο του, κατεξέπλῃ διὰ τὰς προετοιμασίας ἐκείνας καὶ ἡρώτησε τί

«Τρώγουν καὶ πίνουν.»

συμβάλει. Ὅταν τῷ διηγήθησαν τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ συμπόσιον, τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὁ Ἰωάννης ἡσθάνθη χαρὰν συγχρόνως καὶ λύπην. Πλησιάζας δὲ τὸν κόμητα ὑποδεχόμενον τοὺς ἐπισήμους:

— Πατέρα μου, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ἐξήσα πάντοτε πλησίον σου, τιμῶν σε καὶ ὑπηρετῶν. Οὐδέποτε παρέβην ἐντολήν σου. Ἐν τούτοις ποτὶ δὲν ἔδωσες ἐορτὴν πρὸς τιμὴν μου καὶ μόνον ὅταν ἐπιστρέψεν ὁ ἀδελφός μου αὐτός, ὁ ὁποῖος σὲ ἄφισεν, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησε τὸ μερίδιόν του εἰς ἀσωτείας. . .

— Ὡ, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, ἀπήνησεν ὁ κόμης, ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἀκόμῃ τοῦ Εὐαγγελίου: «σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ τὰ ἐμὰ σὰ ἐστί». . . σὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ πρωτότοκος, σὺ ἀποτελεῖς μέρος τοῦ ἐκυτοῦ μου. Ἐννοεῖς λοιπὸν τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μου, ὅταν ἐπενέυρον τὸν ἀπολωλὸτα υἱόν μου. Ἐξάρανθι καὶ σὺ, λάβε μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, ἐόρτασε μαζί μου τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου, διότι ὁ ἀδελφός σου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν.»

Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο καλῆς φύσεως ἄνθρωπος καὶ διόλου ζηλότυ-

πος, ἡσθάνθη ἀμέσως τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν λόγων.

— Βαλεντίνε, ἀνέκραξεν, ἀδελφούλη μου, ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς σου εἶνε ἡμέρα εὐτυχίας!

Εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν τιμητικὴν ὅσιν ἔλαθεν ὁ Βαλεντίνος, δεξιᾷ τοῦ πατρός του. Ἀριστερᾷ ὁ Ἰωάννης. Ἀπέναντί των, ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ἔχων ἀριστερᾷ τὸν Γιαννίον καὶ δεξιᾷ. . . τὸν κύριον Βαῖλον! Καὶ ὁ ἐντιμὸς δικαστής, ἐκὼν ἄκων, εἶνε γελαστός, διότι κανεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν τολμᾷ νὰ καταιβάσῃ μοῦτρα. Περσισμένα—ξερὰ—μὲν δι' ὅλους, ἀφροῦ πλέον τὰ ἐξέχασε καὶ ὁ κόμης. Ἡ τράπεζα, προπάντων εἰς τὰ ἄκρα, ὅπου ἐπικρατεῖ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, — ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια καὶ ἄσπικτα. Οἱ ἀξιότιμοι κύριοι Κοντὸς καὶ Μπαλωμένος τραγουδοῦν μαζί ἕνα παλαιὸν τραγούδι. Εἶνε τόσον χαρούμενοι τῶρα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βαλεντίνου, ὅσον ἦσαν πρὶν

καὶ διὰ τὴν δυστυχίαν του. Ἰδοὺ καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος, τοῦ ὁποῖου τὸ χέρι ἔγινε καλὰ. Ἰδοὺ

ΚΙΧΛΑ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον Μῦθον]

Μὲ τὴν δροσοῦλα τοῖχλα τρελλή, ὅτ' ἤλαθε ἡ Αὐγούλα, σὲ μιὰ μυρτούλα, καρπούς γεμάτη, γοργὴ πετάει μύρτα νὰ φάῃ γλυκὰ πολὺ.

Δαίμαρρη ὅμως κολλάει ἐκεῖ ὡς που βραδυάζει, καὶ λογαριάζει, ἀν καὶ χορτάτη ἔως τὸ στόμα, νὰ φάῃ ἀκόμα καρπὸ γλυκὺ.

Τὰ φτερ' ἀνοίγει καὶ προσπαθεῖ τέλος νὰ φύγῃ. . . Ἐόδεργα ὅμως τῆς εἶχαν στήση, εἰς τὴν μυρτούλα πρὶν νὰ καθῇ, κ' εἶχε πιασθῇ!

Καὶ σκλαβωμένη λέγει σιγὰ: — Ἀχ, ἡ καϊμένη, γιὰ λίγη γλύκα ἔστα βρόχια μπηκα καὶ θάποθάνω ἔστα χέρια ἐπάνω τοῦ ἔοδεργα!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

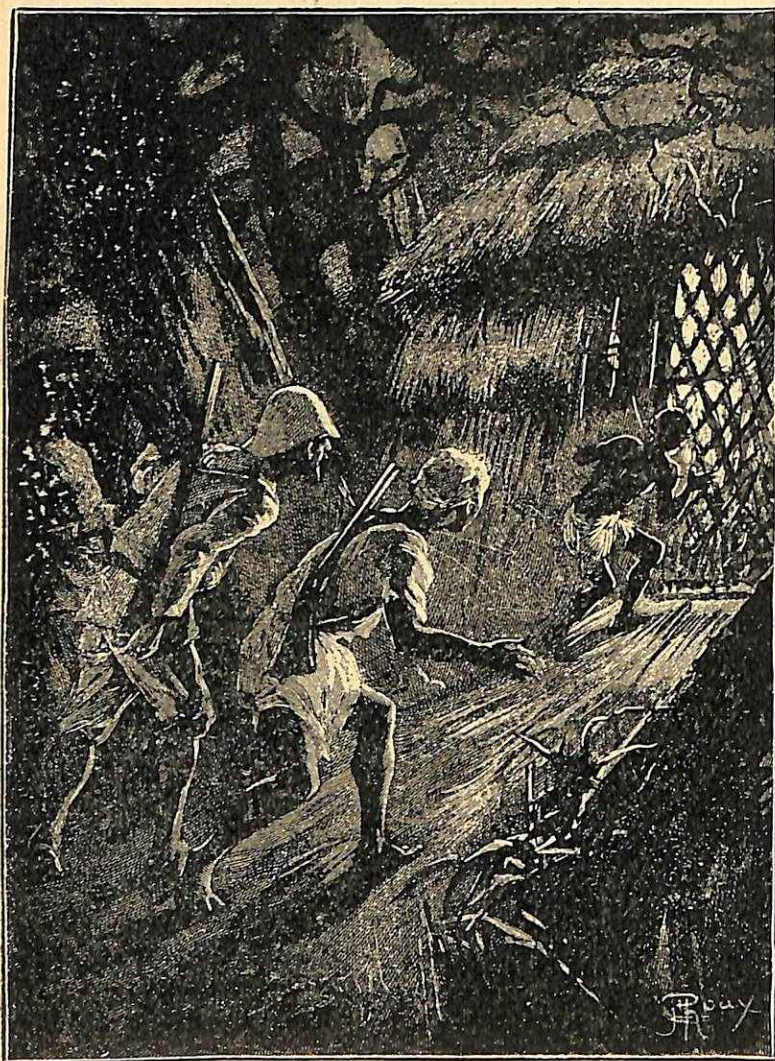
Ἀλλὰ διατί ἐγκατέλειψε τὸν κλωβόν του; . . Ἐκουσίως ἀρά γε; . . Προφανῶς, ὅχι. Ὅτι οἱ Βάγδοι ἐπρωχώρουν κάποτε μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ ῥίου, ὁ Κάμης, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸ ἐγνώριζαν ἤδη καλῶς. Τὰ φῶτα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔλαμψαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, κατὰ τὴν ἄφριν τοῦ κεραυνίου, δὲν τα περιέφεραν αὐτοὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον; . . Ἐκ τούτου ἐπήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Βάγδοι ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβην τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἤρπασαν καὶ αὐτὸν καὶ τὰ πράγματά του, καὶ ὅτι τὰ πάντα μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐναερίον χωρίον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἰθαγενῆ ὑπηρετὴν, οὗτος ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε φύγῃ διὰ τοῦ δάσους. Ἄν ἀπήγετο εἰς τὸ Νγκάλα, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης θὰ τὸν εἶχον ἤδη συναντήσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἦτο βασιλεὺς καὶ δὲν ἔμενε κλεισμένος εἰς τὴν βασιλικὴν καλύβην. Ἀλλὰ, δὲν θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν σημερινὴν τελετὴν, ὑπὸ

(Ἐπεται τὸ τέλος)

τὸ ἀξίωμα αὐτάρχου, καὶ ὥς μάστιγα, — διατὶ οὐχί; — πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; . . .

Οὕτως οἱ Βάγγδοι δὲν εἶχον μεταχειρισθῇ τὸν δόκτωρ Γιοχάουζεν χειρότερα ἀπὸ τὸν Κάμην καὶ τοὺς συντρόφους του. Πιθανότατα, ἡ διανοητικὴ ὑπερσχὴ τοῦ Γερμανοῦ τοῖς ἐπέβληθη καὶ τὸν ἔκαμαν ἡγεμόνα των, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ συμβῇ εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ καὶ εἰς τὸν

«Ὁ Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας.» (Σελ. 397, στήλ. α'.)

Μάξ Οὐμπέρ, ἂν ἡ θεία δὲν ἦτο κατελημμένη . . . Λοιπὸν, ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ Μπάμπας Καθρέπτης, — καὶ ὁ ἴδιος πρέπει νὰ ἔμαθε τὴν φράσιν ταύτην εἰς τοὺς ὑπάρχοντες του, — κατεῖχε τὸν βαγδδίκον θρόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Τοῦτο ἐξήγει πολλὰ πράγματα, ἀνεξήγητα ἕως τώρα, — πῶς πολλὰ λέξεις τῆς κογιγκῆς γλώσσης εἰσῆχθησαν εἰς τὸ λεξιλόγιον τῶν πρωτογενῶν ἐκείνων, καθὼς καὶ μερικαὶ λέξεις τῆς γερμανικῆς, πῶς ὁ χειρισμὸς τοῦ ὀργάνου τῆς Βαρβαρίας τοῖς ἦτο γνωστός, πῶς ἐγνώριζαν τὴν κατασκευὴν μερικῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, πῶς μία κάποια πρόδοος

παρετηρεῖτο εἰς τὰ ἦθη καὶ εἰς τὴν βίον τῶν ὄντων ἐκείνων, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατωτάτην βελμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος.

Ταῦτα ἔλεγον οἱ δύο φίλοι, ὅταν ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς τελετῆς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των. Καὶ ἀνεκοίνωσαν τὰ νέα εἰς τὸν Κάμην.

— Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω, προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, εἶνε διατὶ ὁ δόκτωρ

Γιοχάουζεν δὲν ἀνησύχησε καθόλου, βλέπων ξένους εἰς τὸ βασιλεῖόν του; . . . Διατὶ δὲν

μας ἐκάλεσε νὰ παρουσιασθῶμεν ἐνώπιόν του; Πῶς δὲν μας ἀντιλήφθη, πῶς δὲν παρετήρησε ὅτι δὲν ὁμοιάζομεν μὲ τοὺς ὑπάρχοντες του; Περίεργον, πολὺ περίεργον πρᾶγμα! . . .

— Συμφωνῶ, Μάξ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ μου εἶνε ἐπίσης ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πῶς ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα δὲν μας ἐπροσέκαλεσεν ἀκόμη εἰς τὸ παλάτι του.

— Μήπως ἀγνοεῖ ὅτι οἱ Βάγγδοι τοῦ ἔπιασαν αἰχμαλώτους; ἤρωτησεν ὁ ὁδηγός.

— Πιθανόν... ἄλλ' ἀφοῦ μᾶς εἶδεν; εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἐ-

δῶ ὑπάρχει κάτι σκοτεινόν, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ διευκρινισθῇ. . .

— Μὲ τί τρόπον; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ὁ ζητῶν εὐρίσκει, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἐξ ὧν τούτων ἐξήγετο, ὅτι ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ἐλθὼν εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη διὰ νὰ ζήσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν πιθήκων, εὐρίσκει εἰς χεῖρας τοῦ ἀνωτέρου τῶν ἀνθρωποειδῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερβολὴ ἡγήνοιο. Δὲν εἶχε λάβῃ τὸν λόπον νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ μιλοῦν, ἐπειδὴ ὠμίλουν περιωρισθὲν νὰ τοὺς διδάξῃ μερικὰς λέξεις κογιγκῆς καὶ γερμανικῆς. Ἐπειτα, προσφέρων

τὰς ἱατρικὰς του ὑπηρεσίας, ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα, ἡ ὁποία τὸν ἀνεβίβασε μέχρι τοῦ θρόνου! Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, μήπως δὲν παρετήρησεν ἤδη ὁ Τζὼν Κόρτ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Νγκάλα ἀπελάμβανον ἐξαιρετοῦ ὑγείας, καὶ, ὡς εἴπομεν ἤδη, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ξένων εἰς τὸ χωρίον, κανεὶς Βάγγδος δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μολοντί ὑπῆρχε τώρα καὶ ἱατρός εἰς τὸ χωρίον, — ἱατρός μάλιστα καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, — ἡ ονησιμότης δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχεν αὐξήσει. Σκέψις ἀρκετὰ ἀνευλαβῆς διὰ τὴν Ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε νὰ διατυπώσῃ ὁ Μάξ Οὐμπέρ!

Καὶ τώρα, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; . . . Ἡ παρουσία τοῦ δόκτορος Γιοχάουζεν εἰς τὸ Νγκάλα, δὲν ἔμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν αἰχμαλώτων; . . . Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς θὰ ἐδίσταζε νὰ τοὺς ἀποδώτῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἂν παρουσιάζοντο ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Κόγγον; . . .

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καὶ νομίζω ὅτι τώρα ἡ διαγωγὴ μας εἶνε διαγεγραμμένη. Πολὺ πιθανὸν νὰ πέκρυσαν τὴν παρουσίαν μας ἀπὸ τὸν ἱατρὸν-βασιλέα. Παραδέχομαι μάλιστα, μολοντί τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ ἀπιθάνον, ὅτι κατὰ τὴν τελετὴν δὲν μας ἀντελήφθη μέσῃ εἰς τὸ πλῆθος. . . Ἐνας λόγος ἀκόμη, διὰ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν βασιλικὴν καλύβην.

— Πότε; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἀπόψε καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἡγεμὼν λατρεύμενος ἀπὸ τὸν λαόν του, ὁ λαὸς του θὰ ὑπακούσῃ, καὶ ὅταν θὰ μας ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, θὰ μας προπέμψουν μέχρι τῶν συνόρων μὲ τὰς τιμὰς τὰς ὀφειλομένας εἰς τοὺς ὁμοίους τῆς Αὐτοῦ βαγδδικῆς Μεγαλειότητος.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῇ; . . .

— Μὰ διατὶ νὰρνηθῇ; . . .

— Ποῖος ξέρει, ἀγαπητέ μου Μάξ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ γελῶν. Ἀπὸ λόγους διπλωματικούς, πικραδείματος χάριν. . .

— Λοιπὸν ἂν ἀρνηθῇ, θὰ τοῦ πῶ κατὰ πρόσωπον ὅτι τοῦ ἤξιζε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῶν κατωτέρων μαμάκων, καὶ ὅτι εἶνε χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἔσχατον τῶν ὑπάρχοντων του!

Ὅπως δὲποτε, ἡ πρότασις τοῦ Μάξ Οὐμπέρ ἦτο ἀξία προσοχῆς. Ἄλλως τε ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ. Ἄν ἡ ἐορτὴ θὰ ἐτελείετο τὴν νύκτα, ἡ μέθη ὅμως ὑπὸ τῆς ὁποίας κατεῖχοντο οἱ Βάγγδοι θὰ ἐξηκολούθει. . . Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιτελεθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἡ ὁποία δὲν θὰ παρουσιάζετο βέβαια συχνά; . . . Ἐκ τῶν μεθυσμένων κατοίκων τοῦ χωρίου, ἄλλοι θὰ ἐπήγαιναν νὰ κοιμηθῶν εἰς τὰς καλύβας τῶν, ἄλλοι θὰ κατεκλίνοντο εἰς τὸ ὑπαιθρον. ἀνί-

κανοὶ νὰ κάμουν βήμα. . . Ἡ βασιλικὴ κατοικία θὰ ἐφρουρεῖτο ὀλιγώτερον αὐστηρῶς, καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ φθάσῃ κανεὶς μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ Κάμη. Ἐπειτα ἐπερίμεναν νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἡ νύξ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ ἡ μέθη. Ἐνοεῖται, ὅτι ὁ Κέλλο, λαθὼν ἄδικαν ἀπουσίας διὰ τὴν ἐορτήν, δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγκας ἐξῆλθον ἐκ τῆς καλύβης των.

Τὸ Νγκάλα ἦτο σκοτεινόν, διότι ἐστερεῖτο ἐντελῶς δημοτικὸς φωτισμοῦ. . . Αἱ τελευταῖαι λάμπεις τῶν δάδων, τῶν ἀνημμένων ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, εἶχον ἤδη σβεσθῇ. Μακρὰν καὶ κάτωθεν τοῦ Νγκάλα ἠκούετο θόρυβος συγκεχυμένος.

Ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης, προβλέποντες ὅτι ἠδύναντο ἀπόψε νὰ δραπετεύσουν, μετὰ ἢ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶχον ἐφοδιασθῇ μὲ τὰς καραμβίννας καὶ μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα φυσίγια. Ἄν ἀνεκαλύπτοντο, εἶχον σκοπὸν νὰ ἐμιλήσουν διὰ τῶν πυρῶδων, — γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν βεβαίως οἱ Βάγγδοι δὲν ἐγνώριζαν.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐπροχώρησαν οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλυβῶν, αἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν κεναί. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὴν εὐρον ἔρημον καὶ καθολοκληρίαν βυθισμένην εἰς τὸ σκότος.

Μία μόνη λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς βασιλικῆς καλύβης.

— Κανεὶς! παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Τῶντι δὲν ἦτο κανεὶς, οὔτε ἔξωθεν τῆς κατοικίας τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν των, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἡγεμὼν δὲν ἐφρουρεῖτο.

Πιθανὸν ἐῖ τούτοις νὰ εὐρίσκετο κανένας «ἀξίωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας» πλησίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ νὰ μὴν ἦτο εὐκολον νὰ διαλάβουν τὴν προσοχὴν του.

Ὅπως δὲποτε, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐφρόνουν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν τὴν πολὺτιμον εὐκαιρίαν. Ἴδου ὅτι κατάρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν Ἀνακτόρων, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανεὶς. Θὰ ἦσαν ἀνόητοι, ἂν δὲν ἐδοκίμαζαν νὰ εἰσέλθουν.

Ἐρπῶν κατὰ μῆκος τῶν κλάδων, ὁ Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας, καὶ πρὶν εἰσελθῇ, ἐδοκίμασεν ἂν ἤρκει μόνον νὰ τὴν ὠθήσῃ διὰ νάνοιξῃ.

Ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης τὸν ἐφθασαν μετ' ὀλίγον. Ἐστάθησαν ἐπὶ τινὰ λεπτά καὶ ἤκροάσθησαν, ἔτοιμοι νὰ ὑποχωρήσουν ἐν ἀνάγκῃ.

Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο οὔτε ἔσθωεν οὔτε ἔξωθεν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε. Πρῶτος ὁ Μάξ Οὐμπέρ ὑπεβῆε τὴν φλάν. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθησαν, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν των.

Ἡ κατοικία ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μόνον συνεχόμενα δωμάτια. Κανεὶς εἰς τὸ πρῶτον, ἐντελῶς σκοτεινόν.

Ὁ Κάμης ἐκύτταξε διὰ τῶν σχισμῶν τῆς θύρας τοῦ δευτέρου δωματίου, διὰ τῶν ὁποίων εἰσέδουν μερικαὶ ἀκτῖνες φωτός. Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ διβανίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Προφανῶς, τὸ ἐπιπλὸν τοῦτο, καὶ μερικὰ ἄλλα στολίσματα τῶν δωματίων, προήρχοντο ἐκ τοῦ περιφήμου κλωδοῦ καὶ εἶχον μεταφερθῇ εἰς τὸ Νγκάλα μαζὶ μὲ τὸν ἰδιοκτήτην των.

— Ἀς εἰσελθωμεν! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Εἰς τὴν κρότον, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκάθησεν. . . Ἴσως ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ ὕπνου βαθύν. . . Ἐντούτοις ἡ παρουσία τῶν ἐπισκεπτῶν δὲν τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Δόκτωρ Γιοχάουζεν, οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ ἐρχόμεθα νὰ καταθέσωμεν τὰ σέβη μας πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ γερμανιστί.

Ὁ δόκτωρ δὲν ἀπεκρίθη. . . Δὲν ἐνόησεν ἀρχεῖ. . . Εἶνε λησμονήσῃ τὴν γλῶσσαν του μετὰ τριετὴ διαμονὴν εἰς τὸ χωρίον τῶν Βάγγδων; . . . Ἀπίστευτον!

— Μὲ ἀκούετε; . . . ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, Εἴμεθα ξένοι, τοὺς ὁποίους ἐφρονεῖς εἰς τὸ Νγκάλα. . .

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Τοὺς ξένους τοὺτους ὁ μονάρχης τῶν Βάγγδων ἐφαίνετο κυττάζων χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, καὶ ἀκούων χωρὶς νὰ τοὺς ἐννοῇ. Δὲν ἔκαμεν οὔτε ἐν κίνημα, οὔτε

μὴν χειρονομίαν. ὡς ἂν εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν τελείας ἡλιθιότητος.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπλησίασε, καὶ ἤκιστα εὐλαβῆς ἀπέναντι ἐνὸς ἡγεμόνος τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἐσείσεν ἰσχυρῶς.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἔκαμεν ἕνα μορφασμὸν, τὸν ὁποῖον δὲν θάπεκλήρυττεν οὔτε ὁ μορφαστικώτερος πίθηκος τοῦ Οὐμπάγκη.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν ἐσείσε καὶ πάλιν, ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ ἐβγαλε τὴν γλῶσσαν.

— Μὴν εἶνε τρελός; . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Θεοτρελός! . . . εἶπεν ὁ Κάμης.

— Ἀλτρο καὶ τρελός! ἀπήντη-

«Μὲ ἀκούετε; . . . ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ.» (Σελ. 397, στήλ. β'.)

σεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Καλὲ αὐτὸς εἶνε τρελὸς γιὰ δέσιμο!

Ναί, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἦτο ἐντελῶς παράφρων. Ἀνισόρροπος ἤδη, μισότρελος, ὅταν ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Κάμερον, εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὸ λογικόν, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ Νγκάλα. (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

I.

Ἄλλη ἐργασία τώρα: Τὸ γνέσιμον. Ἡ Μάρω ἐπῆρε τὴ ρόκα της, — μιὰ ώραία ρόκα μὲ ροδάνι, ποῦ το κινεῖ μὲ τὸ πόδι, — τὴν ἐγέμισε μαλλὶ καὶ ἄρχισε νὰ γνέθῃ.

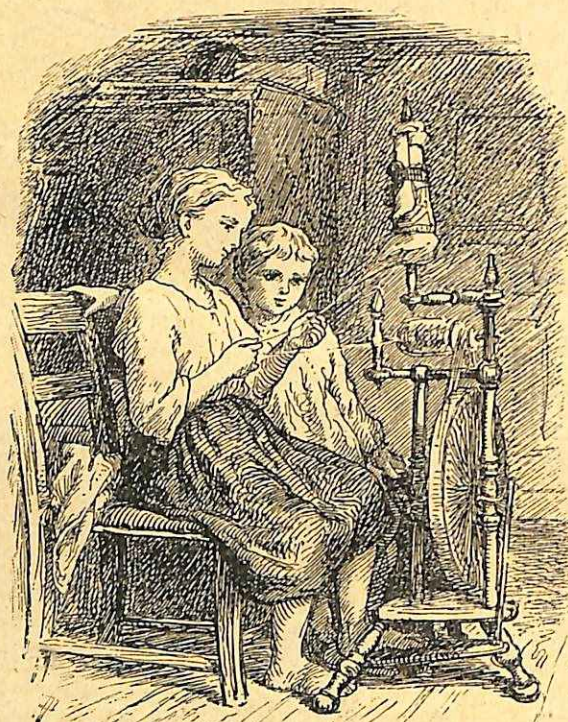
Ὁ Γιάννης κυττάζει μὲ μεγάλη περιέργεια. Τοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, πολὺ θαυμαστὸ πρᾶγμα, πῶς ἀπὸ τὲς τριχίτσες ἐκεῖνες τοῦ μαλλιού, τὲς κοντὲς καὶ λεπτές, ποῦ δὲν εἶνε ἐνωμένες, πῶς κατορθώνει ἡ Μάρω καὶ κάμνει κλωστή ἔτσι μακρὰ καὶ δυνατή. Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν ξεύρει τὴν παροιμία ποῦ λέγει: « Ἡ ἔνωσις κάμνει τὴ δύναμι ». Ἡ τριχίτσες ἐκεῖνες ἐνώνονται, στρήφονται μαζί, κ' ἔτσι γίνονται δυνατές.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους: ὅταν εἶνε ἐνωμένοι, σύμφωνοι, ἀγαπημένοι, τότε εἶνε δυνατοὶ καὶ δύνανται νὰ νικᾷ κανεὶς.

Ἡ Μάρω ἔγνεσε ὅσο μαλλὶ τῆς ἐχρειάζετο, καὶ ἀκόμη παραπάνω. Τώρα τὸ γνέμα πρέπει νὰ γίνῃ κουδάρι. Σ' αὐτὸ τὴ βοηθεῖ ὁ Γιαννάκης. Πέρνει τὸ γνέμα στὰ χεράκια του, καὶ το τεντώνει, καὶ ὀλοένα κουνᾷ τὰ χεῖρά του, καὶ τάνεβάζει καὶ τα κατεβάζει, μ' ἐπιτηδεϊότητα, ὅσο μαζεύει ἡ Μάρω, γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ μπερδεύθῃ ἡ κοπὴ ἢ κλωστή. Ἔτσι, μὲ τὸ Γιαννάκη, ἡ ἀνέμη εἶνε περιττή.

Καὶ ξεύρετε πόσα κουδάρια μαλλὶ ἔκαμαν ἡ Μάρω καὶ ὁ Γιαννάκης; Δεκαπέντε ὀλόκληρα κουδάρια! Τὶ θὰ τα κάμουν;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

("Ἐπεταὶ τὸ τέλος")

ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΣ

Εἰς τὸ Παρίσι ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς περιεργότατον βιβλίον. Εἶνε συλλογὴ στίχων, τοὺς ὅποιους ἔγραψε μιὰ κόρη δέκα μόλις ἐτῶν, ὀνομαζομένη Ἀντωνία Κουλέ. Καὶ οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε ὥραιοι, τέσων ὥραιοι μάλιστα, ὥστε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς τῆς Γαλλίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Φρογκέ-σκος Κομπέ, δὲν ἀπηξίωζε νὰ τοὺς παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινόν, καὶ νὰ γράψῃ αὐτὸς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλιαρίου.

Καὶ ἰδοὺ τί λέγει εἰς τὸν πρόλογόν του:

« Ὅταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἀντωνίας Κουλέ μοῦ εἰδὲξαν αὐτὰ τὰ ποιήματα καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ποιήτρια εἶνε δέκα μόλις ἐτῶν, ἔμεινα κατὰπληκτος, ὅπως θὰ μείνουν καὶ ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ βιβλιαρίου. Ἄλλ' εἰς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐκπλήξιν ἀνέμιχθη ἔπειτα κάποιον αἰσθημα ἀνησυχίας: Ἐσυλλογίσθη μὲ ὀλίφιν, σχεδὸν μὲ οἶκτον, τὸ μικρὸν αὐτὸ τέρας, τὸ θαυμαστὸν παιδίον, καὶ το ἐφαντάσθη μελαγχολικόν, μαραμένον, πληγωμένον ἀπὸ πρόωρον σκέψιν καὶ σοβαρότητα γεροντικὴν. . .

« Ἐὐτυχὸς εἶχα λάθος. Δὲν πρόκειται καθόλου περὶ νοσηροῦ φαινομένου, περὶ φυτοῦ τεχνιτῶς ἀναπτυχθέντος εἰς ὁρμηκοῦ πικρον. Ἡ Ἀντωνία Κουλέ δὲν ἐδιδάχθη ποτὲ Μετρικὴν, οὔτε εἶνε βεβηχία καὶ περὶ τῆς ὀρθογραφίας της. Τὸ πρόσωπόν της εἶνε ἀνθηρόν, ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια καὶ διατηρεῖ ἀπειράκτην τὴν ἀφελείαν τῆς ἡλικίας της. Ἡ παιδικὴ αὐτῆς Μοῦσα εἶνε ἀληθινὸν κοριτσάκι. Ἐδίδασκε μόνον πολλοὺς στίχους, καὶ προικισμένη μὲ ὅλως ἐξαιρετικὸν τάλαντον, ἔρχισε νὰ κάμνῃ καὶ αὐτὴ στίχους, ἀσυναίσθητος, ὅπως ὁ κῆπος κάμνει ἄνθον.

« Κάμνει στίχους, καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ εὑρετε ἀναμνήσεις ἄλλων ποιητῶν πολλὰς, λέξεις τῶν ὀνείρων καὶ αὐτῆς ἱσως ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν, ἰδίως τὰς ὁποίας δὲν ἀντιλαμβάνεται. Καὶ ὅμως! δοκιμάσατε διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοὺς στίχους αὐτοὺς, ὅπως δοκιμάζετε τὰ νομίσματα κωδωνίζοντες αὐτὰ, καὶ θάναγνωρίζετε ὅτι εἶνε ὥραιοι καὶ ἀληθινοὶ στίχοι, ἀρμονικοὶ, γεμάτοι ἀπὸ ὥραιας εἰκόνας.

« Ἐγὼ τουλάχιστον μένω ὡς κεραυνό-πληκτος ἐνώπιον τόσοῦ πρωΐμου ταλάντου, καὶ ἡ λέξις μεγαλοφυΐα, ἡ ὁποία τόσον δυσκόλως πρέπει νὰ προσφέρεται, ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χεῖρά μου σχεδὸν ἀκουσίως. Εἰμπαρῶ ἄρα γε νὰ εἴπω, ὅπως ὁ Σατωδριάνδος ὅταν ἀνέγνωτε τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ μικροῦ Οὐγγώ: « Θαυμαστὸν παιδίον; »

« Ὅχι, θὰ ᾄτο πολὺ. Ἀλλὰ γέρων ποιητὴς ὅπως εἶμαι, συγκινοῦμαι ἀπὸ

τὸ ποιητικὸν ὄψρον τῆς κορασίδος αὐτῆς κ' ἐνθουσιάζομαι ὅτι καὶ ὁ Μότσαρτ εἰς τὴν ἡλικίαν της συνέθετε τὸς πρώτας σονάτας του.

« Καὶ ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς μουσικὸς ὡς μικρὸν τέρας ἔρχισε τὸ στάδιόν του. Πρὸ τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἀντωνίας, ἡ ὁποία γράφει τὴν γραφίδα καὶ ἔχει τὸ μέτωπον συμμένον εἰς τὰ χαρτιά της, ἀναπολῶ τὸν μικρὸν Βόλφραγ καὶ θυμίζοντες εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν του. »

Αὐτὰ γράφει ὁ Φραγκίσκος Κομπέ. Ἡμεῖς τώρα νὰ σας μεταφράσω καὶ κανένα ποιηματάκι τῆς Ἀντωνίας, — ἀλλὰ τί ἰδεᾶν θὰ ἐλαφνάζετε, ἀφοῦ ἡ ἀξία του συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ στίχου, ἡ δὲ ἰδέα του δὲν θὰ ᾔτο καθόλου διὰ παιδιὰ; Καλλιτέρα λοιπὸν νὰ μὴ μεταφράσω τίποτε.

Ὅπως δὴ ποτε, τὰ μεγαλοφυὴ παιδιὰ δὲν εἶνε πλέον τόσο σπάνια. Εἰς διάστημα μόνον ἐνὸς ἔτους εἶχαμεν τρία: Τὸν θαυμαστὸν Δώρην Μαργαρίτην, τὴν δωδεκαετίδα κωμωδιογράφον Κάμμεν δ' Ἀσίλβα, — ἐνθυμῶμαι τὸς σχετικὰς ἐπιστολάς τοῦ κ. Φαίδωνος, — καὶ σήμερον τὴν δεκαετίδα αὐτὴν ποιήτριαν! Ἀλλὰ καὶ ἕνα παιδάκι ἰδικὸν μας, τὸ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚὸν ΚΥΜΑ, μήπως δὲν στέλλει πρὸς τὴν Διάπλαιν πρῶτα τόλεια ποιημάτων, ἄτεχνα βέβαια ἀκόμη, ἀλλὰ πολὺ καλὰ ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του, καὶ καθαυτὸ ἐκπληκτικὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθηματος;

Ὁ κόσμος προώδεσε πολὺ . . .

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΕ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψιν τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης: Ἡμεῖς νὰ εἶχα χεῖρα, ὥστε νὰ κυτῶν ὅλα τὰ ηλεκτρικὰ τοῦ σώματός της γειτονίας, καὶ ὅταν βλέπω νὰ κατεβαίνουν ὅλα τὰ δουλιὰ μὲ τὰ σκουπέζυλα, νὰ ἔχω τόσα ποδάρια, ποῦ νὰ μὴ με φθάσῃ κανένα! »

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμουργιστοῦ.

— Πόσαι εἶνε αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Τὸτό; — Δέκα, ἀδελφέ. — Καὶ ἂν παραβῇς μίαν; — Οὐφ καὶ σὺ, θὰ μείνουν ἐννέα!

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀσπρὸ Ποντικίου

Αἱ ἀγγελίαι τοῦ ἔσπαρσματος

Ἐτυπώθησαν αἱ Ἀγγελίαι τοῦ 1903, καὶ μαζὺ μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, στέλλω ἀπὸ δύο εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς, διὰ τὸ ἔσπαρσμά. Ὅποιος θέλει, εἰμπαρῶ νὰ μοῦ γράψῃ νὰ τῷ στείλῃ καὶ ἄλλας. Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι αἱ ἀνέργειαι φέτος θὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς θερμαὶ καὶ ἀποτελεσματικαί, διὰ τὸ ὅσον εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ἐκ τῶν προτέρων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΣΑΙ εἰκόνας εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον! Κάθε μυθιστόρημα ἔχει ἀπὸ δύο, ποῦ μας κάμνουν ἐξ εἰκόνας: βάζετε τώρα καὶ τὰς 18 τοῦ συμπλέγματος τῶν Βραβευμένων, — εἰκοσιτρεῖς! Ἀλλὰ καὶ τὸ προσεχὲς φυλλάδιον δὲν θὰ πηγαίῃ ὅπως, διότι θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν Δωδεκατὴν Κυριακὴν. Συγχρόνως θὰ ἐκδοθῇ καὶ ὁ Πίναξ τῶν περιεχομένων μὲ τὸ ἐξώφυλλον, καὶ ὁ τόμος μας τελειώνει. Καὶ τοῦ χρόνου!

Κελαδίστρα, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόθυμον ἀνάνεισιν τῆς συνδρομῆς. Καὶ σὺ ἐσπεύσας, βλέπω, πρὶν δημοσιεῦσθαι τὴν προκήρυξιν τῆς πληροφορίας σου δὲν δημοσιεύω, διότι ἡ Ροδία Κυρηγέτις δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τοιαύτη.

Δόξα σοι ὁ Θεός, Κανστικὴ Ἡμεῖς, ποῦ ἀπεράσιες τελοσπάντων νὰ μοῦ γράψῃς ὅστερ' ἀπὸ τόσο καὶρόν. Παρατηρῶ μεγάλας προόδους εἰς τὸ γράψιμόν σου. Μόνον ποῦ βάζεις πάρα πολλὰς ὑπογεγραμμένες. Καλλιτέρα νὰ τὰς παραλείπῃς ἐκεῖ ποῦ χρειάζονται, παρὰ νὰ τὰς βάζῃς κ' ἐκεῖ ποῦ δὲν χρειάζονται.

Καὶ ὁ Λέων τῆς Φλωρεντίας ἐπίσης εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ πολὺν καιρὸν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ καίμενος ἦτο ἄρρωστος. Μίαν ἡμέραν, ποῦ ἔπαυε γροῦτο-μυθῶ, ἐξετέθη ἱερώνυμος κ' ἐκφυλόγησεν. Χαίρω ποῦ ἔγινε καλά.

Ἄν ἐρωτᾷτε τώρα καὶ διὰ τὸ Καλὸς Ὁρίσε, αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραψεν ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου κρύου. Μόλις ὅμως βῆκε λιγάκι ἥλιος κ' ἐξεστάθησαν τὰ χεῖρά του, ἀμέσως ἐπῆρε τὴν πέννα καὶ μοῦ ἔγραψε. Φαντασθεῖτε ὅμως ἂν ἔκαρνα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον: ὅταν δηλαδὴ κάμνῃ κρύον, νὰ μὴ γράφω φύλλον. Πῶς θὰ σὰς ἐφαίετο;

Μολονότι εἰς ἀνωμότους ἐπιστολάς δὲν πρέπει νὰ πᾶν, οὐκ ἔστιν πληροφορῶν τὸν ἄστυρναϊον Συνδρομητήν, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποῦ μοῦ ἐρωτᾷ, θὰ μάθῃ τὰ δέοντα προσεχῶς.

Κ' ἐγὼ, Πολίτα Δ. Δημητριάδου, τώρα ποῦ ἔμαθες νὰ με διαβάξῃς καὶ προπάντων νὰ μοῦ γράψῃς, σὲ ἀγαπῶ πολὺ περισσώτερον. Χαίρω ποῦ σοῦ ἤρσαν τόσοι τὰ ἐπετεῖνα δημοσιεύματα, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀνάνεισιν τῆς συνδρομῆς.

Σὲ συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας, Τριτόλεμε, διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφῆς σου καὶ ἀγαπητῆς: μοῦ φίλης. Τί ὀλιβερὸν ἄγγελμα μοῦ ἔδωκες! . . .

Εἰς τὴν Χρυσανθεΐδα, εἰς τὸ Κόκκινον Καπελάκι καὶ εἰς τὴν Μυστικὴν Φωγὴν, τὸς ἀγαπητάς μου φίλας, διαβιβάζω θερμότερα συγχρητῆρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς τῶν ἀρραβῶνας. Καλὰ στέφανα!

Δὲν εἰμπαρῶτε νὰ φαντασθεῖτε πόσον ἀγαπᾷ τοὺς ἰατροὺς τῆς ἡφίλης μου Ἀμαρυντίς, διότι, ἀντὶ ἰατρικῶν, τῆς διορίζουν . . . ταξείδια. Μὰ εἶνε νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τέτοιους ἰατροὺς; — Ἐν τούτοις χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ, καὶ τῆς εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸ ταξίδι.

Ὅλοι σχεδόν, ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐκφράζονται ἐνθουσιᾶς ὑπὲρ τῆς ἰδέας τοῦ Σήματος. Δὲν ἔχω τόπον νὰναφέρω τὰς γνώμας των. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τοῦτο εἶνε πλέον περιττόν. Τὶ χρειάζονται τὰ πολλὰ λόγια: Εἶνε καιρὸς νὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ ἔργα, καὶ ἀφήστέ με νὰ σκεφθῶ καὶ νὰποφασίσω πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὥραία ἰδέα τοῦ Σήματος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1903

Ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου διὰ τὸ ἔτος 1903, περίκοψον, χρυσοῦδες, πλουσίως εἰκονογραφημένον, ποικιλωτάτον, τερπνότατον, δικαιολογούν πληρῶστα τὴν ἐπωνυμίαν του ὡς βασιλεὺς τῶν Ἡμερολογίων. ὁ Τὸ συνιστᾷ θερμῶς εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν φίλων

μου καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας. Ὅσοι τὸ θέλουν, εἰμπαρῶν νὰ μοῦ στείλουν 5 φρ. καὶ θὰ το λάβουν ἀμέσως διὰ τοῦ Γραφείου μου.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι: ὁ Δοξίας ἐρωτᾷ τὴν Ροδίαν Κυρηγέτιδα μήπως τὸ καναρίνι τοῦ θεοῦ της ἐγεννῶσε καὶ . . . κόκκινα αὐγά — τὸ Μαῦρον Σύννεφον πληροφορεῖ τὸ Σερπαντεῖν, ὅτι δάπαιτις ἀποζημιῶσιν ἀπὸ τὴν Ἀνέλιπτον Χαράν, ἀφοῦ αὐτὴ ἐγεννᾷ αἰτία νὰ χιονισθῇ τὸ κεφάλι της; — ἡ Ροδία Κυρηγέτις ἀσπάζεται τὴν Μαρίαν Περμεζᾶ καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Ἐρεβώδης Νδξ πληροφορεῖ τὸ Ἀνδρὸς Ἐλπίδος ὅτι τὸ γνωρίζει πολὺ καλά, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μικρᾶς Βιολιστρίδας, ἐπειδὴ εἶνε μαθήτρια τοῦ Παρθενωγαίου Τριανταφυλλίδου. — ἡ Ἐρημίτις πληροφορεῖ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, ὅτι εἶνε μυστηριώδης ἀπὸ αὐτὴν, διότι κατάρθωσε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. — ἡ Βροντὴ τοῦ Διδὸς πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ ἰδῇ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης εἰς τὰ γυμνάσια τῆς Σχολῆς. — ἡ Μικρὰ Ἀμαζὼν ἀσπάζεται τὸ Ἀργιολοῦδον Ἀνδρὸν καὶ το συγκαίρει διὰ τὸ βραβεῖον. — ἡ Πειραϊκὴ Νδξ δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Λατρίδος τοῦ Ὁραίου προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ταχέως ἐπιστολήν της. — ἡ Ἀμαρυντίς ἀσπάζεται τὴν Ροδίαν Κυρηγέτιδα, καὶ δὲν της ἐπένεσε τὸ χέρι, ποῦ της ἔγραψεν ἐκείνη τὴν μακροσκελεστάτην . . . βραχέϊαν; ἀντιχαίρετὰ τὸ Πράσινον Λαβάρν, καὶ ἂν ἔμαθε τὸ ὄνομά της; ἂν τὴν γράψῃ. — ἡ Κυκλαμὶν εὐχαριστῶς θὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Σίδ, ἂν τὴ φανερώσῃ πρῶτος τὸ ἰδικόν του διὰ τοῦ Γραφείου μου. — ὁ Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης ἀσπάζεται τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της. — τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς ἀσπάζεται τὴν Βονυλοροκετῶν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Πειραϊκὴ Νδξ ἀσπάζεται τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν. — ὁ Γρανικὸς ἀσπάζεται τὸ Πεύκον τοῦ Παρρασοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμάντευσεν εὐχόως. — ἡ Ποιούχρωμος Χρυσανθεΐς ἀσπάζεται τὴν Προσφιλή Ἀνάνεισιν καὶ τὴν συγκαίρει διὰ τὴν εὐγενὴ πρᾶξιν της. — δι' ἄλλας, δὲν ὑπάρχει σήμερον χώρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ. Λάξουν: ἡ Κόρη τοῦ Στριμῶνος μὲ τὸν Τσημερινὸν τοῦ Κόμου, Ἀμαρυντίδα, Ἐσμερᾶλδαν καὶ Ἐκάτην. — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μὲ τὸν Ζάβλιχ, Κυκλαμίναν, Κουασιμόδον, Ψάραν-Λούλαν καὶ Πλοῖον τοῦ Δουράβεως. — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρὸν μὲ τὸ Κεντρί. — ἡ Μελαγχροῖν Ἰλανκὸς μὲ τὴν Ἀμαρυντίδα, Ἐρεβώδην Νόκτα, Πειραϊκὸν Ἀστέρ, Ἐσθρὴν Βοδῆν καὶ Ἐξορίστον Ναπολέοντα. — ὁ Πολιτὴς Σερπαντεῖν μὲ τὸ Σερπαντεῖν. — ἡ Ἀρδὴ τοῦ Παρρασοῦ μὲ τὴν Ὁραίαν Χαλκίδα καὶ Μέλισσαν τοῦ Τηγετοῦ. — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μὲ τὸν Σὶρ-Ἄλ Φαλονάξ, Λίγεια, Ἀργυρόχρον Φωγὴν, Κουασιμόδον καὶ Μεληρᾶν Ἀκτίνα. — τὸ Αουλοῦδι τῆς Καρδίας μὲ τὸ Ζιζάνιον Ἀρρακεῖον, Ἀνθόλλιον τῆς Ἐρήμου, Δωρητὴν Ὁρείων, Σκανδαλιάρην καὶ Δίσκον τοῦ Ἡλίου. — ἡ Ἀρδὸς τῆς Ἐρήμου μὲ τὴν Μικρὰν Ἀρρακεῖδα, Δίσκον τοῦ Ἡλίου καὶ Δενδροστοίχιαν τῶν Ἀθηνῶν. — ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐθρίπου μὲ τὴν Ψάραν-Λούλαν, Παρήγορον Ἀγγελοῦ καὶ Ἀταβύριον Ρόδον. — τὸ Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ μὲ τὴν Ἀμυδρὴν Ἀμύνην, Βολιώτικο Κρασί, Βοσκὸν τῆς Ροδότης, Πούλλο-Δράκον καὶ Ἀλκὸς τῆς Κησιρῶς. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μὲ τὴν Δεοπαίνιδα Παρακράτησιν, Κυρὸν-Ἄντρον, Τέμενος τῶν Μουσῶν, Ἰδαρικὴν Γλυκύτητα καὶ Νεαράν Ἰταλίαν. — ὁ Δωρητὴς Ὁρείων μὲ τὸ Θεσσαλικὸν Μεγεδακί, Ἑλληνικὸν Ἐδαφος,

Κάρμεν Σύλλα, Νυκτοκόρακα καὶ Γέρω-
Κροῦγγερ— τὸ Μολὼν-Λαβὲ μετὰ τὴν Ἑομε-
ράλδαν, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα, Μαρί-
δαν τοῦ Εὐρίπου, Χαλκιδέα Λιμοκοιτόρο
καὶ Κουασιμόδορον— τὸ Αἰ-Λαῖφ τῶν Πα-
τησίων μετὰ τὸ Κεντρί καὶ Κάλυκα Ρόδου— ὁ
Ἰοβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τὸν Συνο-
ταῖκον Κόλπον— ἡ Κελαιδίστρια μετὰ τὸν
Ἀγγελον Ἀδριανόν, Ὁρειον-Θερινὴς Νυκ-
τός, Ἰδανικήν Γλυκίτητα, Κεντρί καὶ Ἀρ-
χικαλαμπουριστήν— ὁ Κανστικός "Ἡλιος
μετὰ τὸ Κεντρί Λευκὴν Περιστεράν, Ζαπ-
πίδα, Ἀντάρ Γκιτέ, Κάκισαν καὶ Κεντρί—
τὸ Ἀντισυχορ Πνεῦμα μετὰ τὸν Ιουλοῦδ τῆς
Καρδίας, Κεντρί, Ἀραυλλίδα, Ἰδανικήν
Γλυκίτητα καὶ Γλυκίαν Καρδίαν— ἡ Πει-
ραϊκή Νύξ μετὰ τὴν Ἰδανικήν Γλυκίτητα,
Πασίμαχορ, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἐρη-
μίτιδα καὶ Ποῖος Εἶμαι— ὁ Σταυρὸς τῆς
Θαλάσσης μετὰ τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα
Δρόσον τῆς Ἐρήμου, Σηλιαὸν Δοξαπατρήν,
Σημιαὶ τῆς Ἀγίας Λαύρις καὶ Τράταν τοῦ
Εὐρίπου— ὁ Γρανικός μετὰ τὸν Δοξίαν, Πει-
κό τοῦ Παρνασσῶ, Μεγεθέδριον Μπουκετάκι,
Ἀύραν τῆς Κερκύρας καὶ Τριμοσθίδιον Ἀστέ-
ρι— ὁ Πατατράξ μετὰ τὴν Κελαιδίστριαν.
ὁ Ὑπερήφανος Ἰαπεύς μετὰ τὴν Λευκὴν Ἀ-
κακίαν καὶ Γαμβέτταν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Δί-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: (Ἀρχικαλαμπου-
ριστήν, (ὁ κ. Φαίδων σ' ἐχαριστεῖ δ' ὅσα
γράφεις περὶ τῶν ἐπιστολῶν σου.) Κορινθιακὸν
Κῆμα, (ὅσα ὅσα μοῦ ἔστειλεις μοῦ ἤρσαν,
καὶ τὰ Πνεύματα ἐπίσης.) (Κ. Π. Κατσι-
ρόν, Μαῦρο Σύνεφον (ὁποῦτε, ὅτι κανεὶς δὲν
θὰ ἔμπορῶσε νὰ σου δώσῃ θεϊκὰς πληροφορίας
διὰ τῆς ζωῆς... τῇ ἀρχίζουσαν μετὰ θάνα-
τον!) Ἰωάννην Δ. Φιλιπποπόλιν (ἔστει-
λα.) Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς (ἔστειλα ἐκ
νέου.) Δροσούλαν τῆς Ὀσσης (σε συγχάρω
διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ματαπᾶ ἄλλην ἐπιστο-
λὴν σου δὲν ἔλαβα.) Λευκὸν Κρόνον ([Ε] διὰ
τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ
νέον ἐξοπλισμὸν.) Μαρκήσιον Σάλδονιον,
Γρανικόν, Νέμωρον τοῦ Σηκουάνα, Τάξον
τοῦ Φυλβύ (βραβεῖον ἔστειλα.) Ἐρεβώδη
Νύκτα (θὰ τηρήσῃς λοιπὸν τὴν υπόσχεσί σου·
νὰ σε ἰδῶ!) Χειμωνιάτικον "Ἡλιον, (ἔστειλα
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν τῆς ἀ.α.
νεώσεως.) Κρόταλον, (ἔν εἶνε ὁ ἔχων αὐτὸ
τὸ ψευδώνυμον, ἐπομένως ἡ πληροφορία σου
θὰ ἦτο ἀκατανόητος.) Θεσσαλικὸν Ἀνθος
(ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶνε καιρὸς νὰ τοὺς ἐγγράψῃς.)
Ἐρημίτιδα, Γεράσιμον Π. Ἀλεβιζάτον,
Βροντήν τοῦ Διός, Ἀμετάβλητον Καρδίαν,
(ποῖους τόμους θέλεις διὰ βραβεῖον;) Ἀντισυ-
χορ Πνεῦμα, Μικράν Ἀμαζώναν, Πειραϊκὴν
Νύκτα (σε ἀντασπαζοῦνται ὅλοι.) Κυκλαμιάν
(ὀρθότατος ὁ συλλογισμός σου.) Σταυρὸν τῆς
Θαλάσσης, Ποῖος Εἶμαι (τόσον ἀραὶ λοιπὸν
θὰ μοι γράψῃς; ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραψαι
πυκνότερα, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! μετὰ ἀραιότερον
γράψιμον, διότι ἐστραβώθηκα διὰ νὰ σε διαβά-
σω!) Ἐρυθρὸν Νέφος (καὶ σὺ, βλέπω, κοντεύεις
νὰ καταντήσῃς ἀδίδακτος...) Πατατράξ,
Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἑλληνικήν Ση-
μαίαν (ἔλαβα.) Ὑπερήφανον Ἰαπεῖα (πολὺν
καιρὸν ἔκαμες νὰ μοι γράψῃς; ἀλλ' ἂς ἐλπίσω
εἰς τὸ μέλλον.) Πολύχρωμον Χρυσάλλιδαν ἤλθεν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ τὰ ἔλαβε· μὲν ἂν καὶ
τὴν ὥραιαν καὶ καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν.)
Δ. Π. Ἀμουρρήν, Πεπρωμένον (ἔχει καλῶς;
εἴμπορεῖ νὰ στείλῃς 10 τετράδια.) Ἀύραν τοῦ
Πηλίου, (ἐλήφθησαν ἂν εἶνε καλὰ, θὰ το μά-
θης ἀργότερα.) Θεσσαλικὸν Ἀνθος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7
Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θάναυνώσουν τὴν συν-
δρομὴν των ἡ θὰ ἐγγραφεῖν
διὰ τὸ 1903 μέχρι τῆς 15 Ἰα-
νουαρίου τοῦ βραδύτερου,
θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν
τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν
ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη
εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Ἡ Προθεσμία τοῦ Β'. Διαγωνι-
σμοῦ ἐξοπαλώματος, λήγει ἐπίσης
τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας
ἐλαιοτέρως, νὰ μὴ ἀναβῶνται τὴν
ἐγγραφὴν των ἡ τὴν ἀποστολὴν των
συνδρομητῶν τοῦ ἐξοπαλώματος διὰ
τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθε-
σμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσω-
ρεύσεως ἐγγραφῶν, ὁποῖα δυσχε-
ραίνει τὴν ὑπερθεσίαν τοῦ Γραφείου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου
Ὁ κέρτης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γυμνῶν
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φικαλλόν, ἐν ἑκάστῃ
περίχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1

595. Λεξιγρίφος.

Ποῦπε ἀρὰ γε; τὸ πρῶτον θὰ σου πῇ.
Τῆλο προσωπικὴ ἀνωμύλια.
Κι' ἂν βάλῃς κ' ἑνα ἐπίρρημα μαζί
Φιλόσοφος θὰ γίνῃ μ' εύκολα.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινού.

596. Στοιχειόγραφος.

Μὲ τὸ νῆ, σκληρὸν καὶ φαῦλον
Ἄνδρ' ἀρχαῖον θὰ ἰδῇς.
Μὲ τὸ γάμα, ἀπειναντίας
Ἄνδρα ἄξιον τιμῆς.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

597. Μεταγραμματισμός.

Τὸ πῖ μετὰ παγόει
Τὸ χῖ μετὰ θυμόνει.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίας Ἀσκακίως

598. Λένιγμα.

Πτωπὴν ἔπαθα δεινὴν
Ἀπὸ ἑνα μαθητὴν
Πρὸ αὐτοῦ διφθόγγον νὰ βάλῃ
Ἐδωκε ἐν ὑψιόν.
Κ' εἰς τὴν γῆν εὐέθη, κάτω
Πέσα; ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίας Ἀσκακίως

599. Ἀναγραμματισμός.

Πολλίκις σ' ἐταξείδεψα, καὶ βέβαια μετὰ ξέρεις.
Ἄλλ' ἂν ἀποφασίσῃς
Νὰ μεταγράμμιτῃς,
Θεὸν γινώ... Λοιπὸν τί λέε; ὑπάρχει ἐλπίς νὰ
[μ' εὐρῃς;

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινού.

600. Τετράγωνον μετ' Ἀστέρος.

★ ★ ★
+ + + + +
+ ★ ★ + +
★ ★ 1 ★ ★ ★
+ ★ ★ ★ +
+ + + + +
★ ★ ★
Ἀντικατάστησε τοὺς
ἀστέρας διὰ γραμ-
μάτων εὐθὺς, ὥστε
νάναγρῶσκειται εἰς
μὲν τὸ τετράγωνον, ἄνω
ἀνωμύλιον ἑθελικὴν, κα-
τὰ ἀρχαῖον ὄπλον καὶ
ἐξ ἀρχαῖον ὄπλον καὶ

ἀριστερὰ μέγα ἄθροισμα ἀθροῦν. Εἰς δὲ τὸν
ἀστέρα: καθέτως πρῶτεύουσα εὐρωπαϊκὴ ὀρι-

ζοντίως Ἀμαζών, διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ ἔντομον.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

601. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ Α
★ ★ Ω ★
★ Ω ★
Α ★ ★ ★

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινού

602-603. Ἀστεῖα Παροράματα.

- 1.— Ὅμοιος μὲν ἀκούει σὲ παρακερὰ καθίζει.
- 2.— Ὁ ὕμνος λεύτερος κἀνατος

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου.

604. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελεῖν
Ἀργοναυτήν, τὰ δευτέρα Νηρηίδα καὶ τὰ
τρίτα Θεόν:

- 1, Θεότης, 2, Χρονικὴ διαίρεσις, 3, Ἀξία
ὕλική, 4, Πτώσις, 5, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

605. Ἑλλητισσύμφωνον.

ου - αο - ει - ε - οιο

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Δημ. Π. Ραζιόσκαια.

606. Φωνηεντόλεπον.

ρλ φλς-πνς χθρς-δ-ψγ;

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

607. Γρίφος.

N, α + ε αν αν + ο

N α + ε = κ. λέξ N, α + ε = αν, αν + ο = Θ αν, αν + ο = ΔΕΙ

N, α + ε αν, αν + ο

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινού.

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ασκήσεων των φύλων 41 καὶ 42

468. Ἀντιφών (ἄν, τυφών.)— 469. Χαλέπιον-
Σαλέπιον.— 470. Ρῶρος-μωρός.

471. ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ 472. Ἐρως.— 473.

Υ Ι Α — 474. 1. Πάδος

Σ Α Μ Ο Σ Μ Πίρος, Πόρος, ὄ-

Τ Ω Ι Ο ρος, ὅσος, ὅσιος,

Η Ν Ο Τ Ο Σ Θ "Οχιος, 2, Δαί-

Ρ Ο Ι Ρ μων, δάμων, δῆ-

Ι Σ Α Γ Μ Α μων, δῆμον, δῆ-

Ο Μ Κ μος, δῆλος, ἥλος,

Ν Α Γ Κ Α Σ Δ Κ Η ὄλος; ὄρος, ὄσιος,

3. Βοῦς οὐς, ὄς.

ὄσα, ὄσαι, ὄσοι, ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος.— 476

Διὰ τοῦ ΟΔΟ: ποταμός, πλόκαμος, στογα-

σμός, πρόσφατος, στόμαχος.— 477. ΑΣΠΙΣ,

ΣΠΛΘΗ, ΣΙ' ΑΣ (ΑΣΣύριος, ΣΠΙνος, ΠΑΝΑ-

μᾶς, ἸΘΑκη, ΣΠΣ).— 478. Φίλους κτῶ,

ἵνα βοηθούς ἔχῃς.— 479. Ἢ πολυτέλεια συ-

νεπιφέρει πενίαν.— 480. (Ἢ λύσις τῆς Μαγι-

κῆς Εἰκόνης θὰ δημοσιεῖται εἰς τὴν ἀλλογραφ-

αῖαν τοῦ προσεχοῦς.)

481. Μοῖρις (μῖ, ρίς).— 482. Κῶων-Λυών.—

483. Ἀχρὶς-Ἀχρίς.

484. ΑΧΕΡΩΝ 485. Ἡράκλειος Ἡρά-

ΧΑΡ Ι Σ κλειος, Ἡράκλειος.

ΕΡΩ Σ — 486-487. 1, ἡ

ΡΙ Σ Μείζων 2, ὁ Κρίτων

Ω Σ (κρίτων).— 488-

Ν 489. 1, Κῶων, κῶων,

"Ἰων, ἴων, ἴσον,

ἴσος, ὄσος ὄρος, πόρος, Πῆρος, λῆρος, λῆ-

κος, λῦκος. 2 Ἀλκος, λῦκων, λῦον, λῦων

λέων.— 490. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ των Α, Φ.

ἔδαφος, φιάλη, φάσις, ἄροβος, φάσιον =

φλς θ' = φλς θ' βοήθει.— 491. Πᾶσι μέλει

ὀρθῶς ποιεῖν.— 492. Κρίνει χρόνος: φίλους,

καθὼς πῦρ χρυσόν.— 493. Εὐπροσήγορος γίνου

(εὖ, πρῶ, σιγῶ, ρ' ὡς γ' οἶνου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μετὰ
τοῦ ἐκτετικοῦ.— Demetrius Bouratinos,
rue Socrates 32, Pirée. (B-82)